

EPISTULA LEONINA

CLV

HEBDOMADALE
PERIODICUM LATINĒ SCRIPTUM,
QUOD ĒDITUR
E DOMO EDITORIĀ INTERRETIALI
CUI NOMEN EST
LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.de/>

N.B.! EPISTULAS LEONINAS ACCIPIS **GRATIS** ET **SINE ULLĀ OBLIGATIONE**. NAM LEO LATINUS PUTAT HOMINIBUS LATINAM LINGUAM DISCENTIBUS AUT DOCENTIBUS CORDI ESSE VERBA LATINA. **SI TAMEN TALES EPISTULAS ACCIPERE NON VIS, RESCRIBE HOC NOBIS: TUM STATIM NOMEN TUUM EX INDICE ACCEPTORUM TOLLEMUS.**

HŌC TEMPORE DUO FERĒ MILIA HOMINUM LATINĒ DOCTORUM ACCIPIUNT EPISTULAS LEONINAS ELECTRONICĒ MISSAS. EPISTULAS LEONINAS **I-CLIV** INVENIES IN INTERRETI SUB HAC INSCRIPTIONE, QUAE SEQUITUR:

<http://ephemeris.alcuinus.net/leonina/>

MAXIMĒ ID CURAMUS, UT COPIAM VERBORUM LATINORUM CONVENIENTER AUGEAMUS ET TEXTŪS MODERNOS CUIUSVIS ARGUMENTI QUAM OPTIMĒ IN LATINUM SERMONEM CONVERTAMUS.

ROGATUR, UT MANUSCRIPTA MITTANTUR VIĀ ELECTRONICĀ. MENDA SIVE GRAMMATICA SIVE METRICA, QUOAD FIERI POTEST, TACITĒ TOLLUNTUR.

EN HABES EPISTULAM LEONINAM
CENTESIMAM QUINQUAGESIMAM QUIN(T)AM (155) !

ARGUMENTA

»DATE HUIC INFANTEM VIVUM...« (Iudicium Salomonis).....	03
NARRATIUNCULAE PUERI MALE MORATI (<i>Ludwig Thoma</i>) (III).....	04 – 16
DE AMORE (<i>Cappellano / Teresi</i>).....	17 - 18

**LEO LATINUS OMNIBUS HOMINIBUS LATINITATEM AMANTIBUS
SAL.PL.DIC.**

Cara Lectrix, Care Lector,

*maximê gaudeo, quod mihi licet Tibi offerre Epistulam Leoninam centesimam
quingagesimam quintam. –*

*Utinam placeant Tibi Iudicium Salomonis, narratiuncularum Ludovici
Thomae pars tertia necnon verba de amore scripta (thema sanê haud novum,
sed procul dubio inexhaustum!)*

*His diebus ego incola Bavariae suebicae vehementer miror de frigoribus
hiemalibus (plagae nivales mihi perplacent!). Quidnam nunc de calefactione
globali, de quâ climatologi nobis narrant ex viginti ferê iam annis? Nonne isti
harioli nobis iam pridem vaticinati sunt ne semel iam umquam factum iri
nobis Germanis hiemem frigidam atque nivosam? Procul dubio culpam istius
frigoris inexpectati climatologisque incommodissimi contraxit Donaldus
Trump. Aut Vladimirus Putin. Aut Victor Orbán. Aut Germaniae factio
alternativa. Aut omnes isti vapulones, quos diurnarii nostri veritatis
amantissimi verbis verberare numquam desinent.*

Quae cum ita sint, hanc Epistulam Leoninam 155 tolle et lege et laetare...!

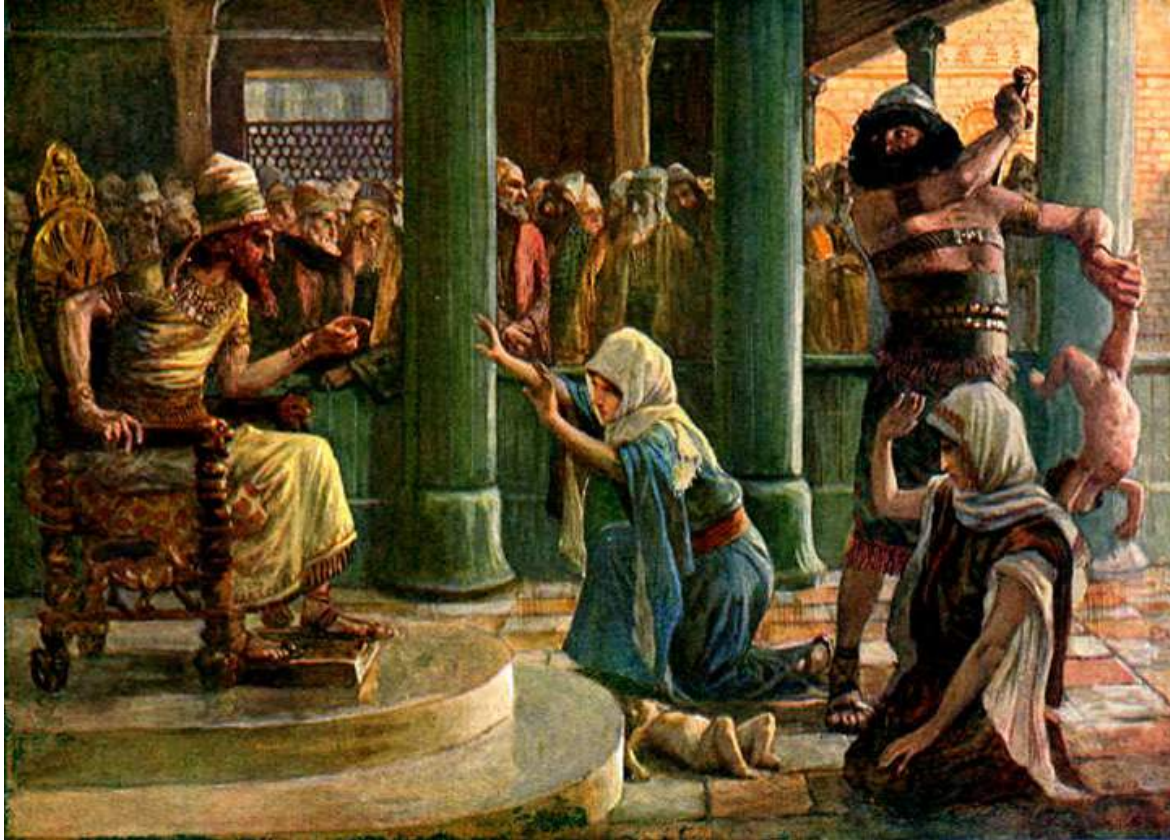
Medullitus Te salutat
Nicolaus Groß
Sodalis Academiae Latinitati Fovendae

<http://www.leolatinus.com/>

LEO LATINUS

**Senden ex oppidulo Bavariae Suebicae,
Die Dominicâ, 25. m.Febr. a.2018**

DATE HUIC INFANTEM VIVUM, ET NON OCCIDATUR: HAEC EST ENIM MATER EIUS.

Iudicium régis Salomonis. Pinxit James (proprie: Jacques Joseph) Tissot (1836-1902).

VULGATA 1.Reges 3,16-28 [16](#) Tunc venerunt duæ mulieres meretrices ad regem, steteruntque coram eo, [17](#) quarum una ait : Obsecro, mi domine : ego et mulier hæc habitabamus in domo una, et peperit apud eam in cubiculo. [18](#) Tertia autem die postquam ego peperit, peperit et hæc : et eramus simul, nullusque alius nobiscum in domo, exceptis nobis duabus. [19](#) Mortuus est autem filius mulieris hujus nocte. Dormiens quippe oppressit eum. [20](#) Et consurgens intempestæ noctis silentio, tulit filium meum de latere meo, ancillæ tuæ dormientis, et collocavit in sinu suo: suum autem filium, qui erat mortuus, posuit in sinu meo. [21](#) Cumque surrexissem mane ut darem lac filio meo, apparuit mortuus : quem diligentius intuens clara luce, deprehendi non esse meum quem genueram. [22](#) Responditque altera mulier : Non est ita ut dicis, sed filius tuus mortuus est, meum autem vivit. E contrario illa dicebat: Mentiris: filius quippe meus vivit, et filius tuus mortuus est. Atque in hunc modum contendebant coram rege. [23](#) Tunc rex ait: Hæc dicit : Filius meus vivit, et filius tuus mortuus est : et ista respondit : Non, sed filius tuus mortuus est, meus autem vivit. [24](#) Dixit ergo rex : Afferte mihi gladium. Cumque attulissent gladium coram rege, [25](#) Dividite, inquit, infantem vivum in duas partes, et date dimidiam partem uni, et dimidiam partem alteri. [26](#) Dixit autem mulier, cujus filius erat vivus, ad regem (commota sunt quippe viscera ejus super filio suo): Obsecro, domine, date illi infantem vivum, et nolite interficere eum. E contrario illa dicebat : Nec mihi, nec tibi sit, sed dividatur. [27](#) **Respondit rex, et ait: Date huic infantem vivum, et non occidatur: hæc est enim mater ejus.** [28](#) Audivit itaque omnis Israël iudicium quod judicasset rex, et timuerunt regem, videntes sapientiam Dei esse in eo ad faciendum iudicium.

NARRATIUNCULAE PUERI MALE MŌRATI

(Lausbubengeschichten)

Quas scripsit

LUDOVICUS THOMA

in Latinum convertit

NICOLAUS GROSS

<http://www.leolatinus.com/>

LEO LATINUS

LUDWIG THOMA

(1867-1921)

Circa a.1909 pinxit Karl Klimsch.

Ludovicum iuvenem cum pertaedeat se iterum iterumque submittere licentiae magistrorum ceterorumque hominum, qui putantur esse auctoritates, audax consilium capit unum post alterum, quo quam bellissimê calcitret contra stimulum civium abderitanorum.

Ludovicus Thoma his in narratiunculis satiricis, quae specie tantum sunt pueriles, mirifico ingenio comico stupendâque subtilitate mores describendi systema scholae vilelmianum et clericalismum integumentis dissimulationis fallacissimae evolvit denudatque.

Eius »Narratiunculis pueri male môrati« lepidissimis animi lectorum usque hodie non desinunt mirabiliter delectari.

Narratiunculae pueri male môrati

Iuvenis quae expertus sim

PARS TERTIA (III)

Capitulum 3

Magister Puellulus

Noster magister religionis nomine est *Falkenbergius*. Qui est staturâ parvâ et crassâ et perspicillo aureo instructus. Si quid sancti dicit, oculos raptim comprimit ôsque suum format acutum. Semper manûs complicans leniterque se gerens nobis dicit: »Vos puelluli«. Itaque eum nominavimus puellulum.

At îdem non est tam lenis quam esse videtur. Si quis ei facit stomachum, Puellulus eum oculis felineis aspectans multo diutius includit quam noster professor classis.

Is autem discipulos increpat terribiliter dicens »vae tibi, puer male môrate, sterquilinium!« mihi quando dixit fore, ut parietem impingeret capite meo, ut fieret foramen maximum.

Īdem professor classis patrem meum bene noverat, cui aliquando in montibus degenti licuit cum patre venari. Puto eundem me ideo diligere, sed hoc non patefacere.

Cum *Merkelus* condiscipulus meus me prodidisset, hic magister mihi poenam imposuit duarum horarum. At omnibus ceteris absentibus ĩdem subito ad me in conclave vĕnit mihi que dixit: »Fac domum abeas, tu rupex male mōrate! Ne frigescat sorbitio a te sorbillanda!«

Cui magistro nomen est *Gruberus*.

At *Falkenbergius* omnino non conviciatur.

Cuius vestem aliquando a tergo cretā oblevi. Tum omnes riserunt, et ille interrogavit: »Quid ridetis, puelluli?«

At nemo aliquid dixit; tum iit ad *Merkelum* et dixit: Tu es puer timoratus et puto te taedere mendacii. Loquere aperte: Quid factum est?«

Merkelus autem illi monstravit dorsum suum esse plenum cretae meque hoc fecisse.

Falkenbergius facie perpallidā celeriter me adiit. Ego putavi me nunc alapatum iri, sed ille ante me constitutus oculos raptim compressit.

Deinde dixit: »Ah tu perditte atque miserrime! Semper indulgenter te habui, sed ovis scabiosus ne totum gregem inficiat«.

Puellulus iit ad rectorem, et ego punitus sum custodiā sex horarum. Pedellus mihi dixit futurum fuisse, ut dimitterer, nisi *Gruberus* ille tam vehementer me adiuvisset. *Falkenbergius* autem perseveranter postulasse, ut dimitterer, quia vestem sacerdotalem maculassem. At *Gruberus* dixit me tantummodo aliquatenus lascivire seque velle matri meae scribentem quaesturum esse, num sibi liceret me aliquoties alapare. Tum ceteri magistri *Grubero* assensi sunt, sed *Falkenbergius* irā fuit incensissimus.

At effecit, ne emeretur sua indignatio, sed proximâ in institutione mihi dixit: »Peccavisti, sed tibi ignosco. Fortasse Deus, quâ est clementiâ ineffabili, te reducet ad viam rectam«.

At custodiam sex horarum perpessus sum, nec Falkenbergius umquam me appellavit responsurum; qui semper me praeteribat simulans me a se non conspici.

Fridericus quoque illi displicuit, quia îdem fuit amicus meus optimus semperque risit illo nos »puellulos« appellante. Ideo Puellulus iam bis inclusit Fridericum; itaque diximus oportere, ut Puellulo dolum necteremus. Fridericus autem sensit ranam displosivam cathedrae Puelluli esse imponendam; sed haec res non bene succedit, quia praematurê patefit. Deinde sessibulo illius illevimus picem sutoris. At Puellulus per totam horam non insedit, et deinde *Bognerus* magister scribendi vênit et adhaesit.

Hoc placuit quoque, sed magis placuisset, si adhaesisset Puellulus.

Fridericus autem apud *Burkhardum* pictorem habitat; eidem surripuit pigmentum oleatum, quod est eiusdem coloris ac cathedra. Quod pigmentum ante institutionem religionis celeriter eidem loco illevimus, quo Puellulus solet brachium deponere.

At tum subito dictum est Falkenbergium esse aegrotum ideoque nos non institutum iri religione, sed geographiâ. Tum Professor *Ulrich* damnum accepit eo quod plenus fuit pigmenti, pedellumque verbis invectus est horribilibus, quod non inscribendo indicasset locum esse recenter impictum.

His modis Puellulus semper evitavit impetûs nostros, sed nos novos dolos excogitare non desiimus.

Aliquando unâ cum rectore vênit in oecum classis et cathedrae institit. Deinde Puellulus dixit: »Puelluli, gaudete! Nuntium vobis afferendum habeo magnificum. Diu pecuniam comparsi, et nunc pro ecclesiâ studiorum nostrâ dilectissimâ êmi statuam Sancti Aloysii, quia is est

vir optimi exempli iuvenibus studiosis. Qui de postamento despiciet ad vos, et vos suspicietis ad eum. Hac re animus vester firmabitur«.

Deinde rector dixit ineffabiliter pulchrum esse, quod Falkenbergius illam statuum emisset, et oportere, ut gymnasium nostrum gauderet. Die Saturni venturum esse illum virum sanctum, et necessarium esse, ut nos illum conveniremus illo loco, quo oppidi esset ingressus, et nobiscum afferremus, et die Dominicâ factum iri festum revelationis.

Deinde rector atque Puellulus egressi in aliis oecis classium rem enuntiaverunt. Tum ego atque Fridericus unâ domum iimus.

Nunc Fridericus dixit Puellulum de industriâ curasse, ut nobis Aloysius asportandus esset post meridiem diei Dominicae, quia non congauderet nobis hâc tempore postmeridiano vacaturos esse. Ego quoque Puellulo maledixi et dixi me exoptare, ut currus Puelluli inverteretur.

Friderici pater hoc iam scivit, quia ephemeridi inscriptum erat.

Qui nos diligit et saepe nobiscum colloquitur nobisque donat sigarum.

Necnon pater Friderici irascitur Falkenbergio, quia putat Iosephulum suum examen scholae latinae non superasse propter Falkenbergium. At ego puto Iosephulum esse stultiorem, quam ut superaverit examen.

Dominus risit, quod ephemeridi tot res inscriptae erant de viro illo sancto. Dixit quoque illum esse gypseum seque illum ne dono quidem accipere velle. Istum Sanctum Aloysium esse *Mühldorpiensem*. Eum Mühldorpii iam diu stetisse, neminique placuisse. Fortasse sculptorem ipsum statuum dono dedisse, sed Falkenbergio de eâdem acceptâ gloriari et simulare se magnam pecuniam erogasse. Dominus dixit Puellulum esse homuncionem speciem tantum pietatis praebentem, et nos quoque conviciati sumus de Puellulo.

Deinde vênit dies sabbati. Omnibus hominibus gymnasii participibus constitutis nos debuimus ire per totam urbem. In fronte iit rector unâ cum Falkenbergio, et deinde professores venerunt. Gruberus non

adfuit, quia is est evangelico-lutheranus. Summo in monte est caupona, quo venit via e vico Mühldorpio. Ibi constitimus et exspectavimus. Per semihoram stetimus, usque dum pedellus accurrit et magnâ voce clamavit: »Nunc illum apportant«.

Tum advênit currus scalatus, cui imposita erat magna cista.

Falkenbergius adiit et e vecturario quaesivit, num venisset Mühldorpio et secum attulisset Sanctum Aloysium. Vecturarius affirmavit se Mühldorpio venisse et aliquem inesse cistae. Tum Puellulus stomachatus est, quod currus aspectûs esset tam mali nullaeque ei inessent abietes.

At vecturarius dixit hoc a se non curari, se nihil facere nisi a domino suo iussa.

Deinde non potuimus, quin currum sequeremur, et campanae ecclesiae studiorum sonabantur, usque dum adveniremus.

Ante ecclesiam vecturarius constitit, et voluit cistam de curru ferre.

At Falkenbergius eum non sivit hoc facere. Iussi sunt pueri classis superioris longissimi cistam deferre et in sacristiam portare. Qui fuerunt *Pointnerus* atque *Reichenbergerus*, duos ceteros non noveram.

Nobis autem licuit abire et campanae sonari desitae sunt. Nemo nisi quattuor illi discipuli superioris classis debuerunt adesse viro sancto statuendo; ceteri non, quia postridie demum statua est consecrata. At nos scivimus, ubi eadem statueretur. Apud fenestram tertiam statuta est, quia ibi erat postamentum floribus circumsaeptum.

Fridericus atque ego domum iimus; primo adfuit *Carolus Friedmann*. Deinde Fridericus dixit sibi adhuc multa esse discenda usque ad diem Lunae, quia nondum didicisset coniugationem tertiam.

ECCE SANCTUS ALOYSIUS
ADHUC NASO INTEGRO INSTRUCTUS !

Tum Friedmannus: »Haec coniugatio«, inquit, »nequaquam nobis pensa est discenda«

At Fridericus: »Gruberus hoc edixit perquam dilucidê«. Tum Friedmannus timore correptus est, quia semper est timidus, et ipse est primus.

Qui cum statim aufugisset, Fridericus dixit: »Nunc iste nobis non iam afferet molestias«.

Quaesivi, quare illum amisisset, sed Fridericus exspectavit, usque dum nemo iam esset in propinquo. Deinde dixit se nunc scire, quomodo Puellulo dolum necteremus, et nos in Sanctum Aloysium iniecturos esse lapidem.

Equidem primo putavi Fridericum iocari, sed ille serio hoc dixerat, et addidit se, nisi ego adiuvissem, solum hoc facturum esse.

Tum pollicitus sum me adiuturum esse, sed timui, nam scivi, omnia perditum iri, si res innotuisset.

At Fridericus dixit hoc aptius faciendum esse, quam ut ab ullo homine animadverteretur, nec talem occasionem capi posse umquam iterum Puellulo dolum nectendi, quem non oblivisceretur.

Statuimus, ut horâ octavâ inter nos conveniremus ad rivum *Salzach*. Domi dixi mihi cum Friderico discendam esse coniugationem tertiam, et cenâ sumptâ statim profectus sum.

Iam obtenebruit, cum advêni castaneas, et gavisus sum, quod in neminem incidi.

Fridericus iam adfuit, et exspectavimus, usque dum tenebrae essent nigerrimae. Deinde rivum *Salzach* praeteriimus; semel audivimus animal gradiens. Tum stetimus in fruticetum abditum.

Adfuit notarius; qui solet nocte ambulare et carmen pangere, quod publicetur in periodico hebdomadali.

Īdem nihil animadvertit, et cum iam procul abiisset, nos denuo progressi sumus.

Gymnasium et ecclesia studiorum sitae sunt in fine urbis; ibidem cum tenebrae sunt, nullus versatur homo, nisi pedellus, sed is etiam non est ibi, sed in cauponâ cervesiae stellatae.

Advênimus et uterque nostrum sustulit lapidem.

Fenestras vidimus. Per tertiam fuit lapis iniciendus. Fridericus mihi dixit: »Necesse est, ut lapidem bene iaculeris dextrorsum; si parietem attigerit, introrsus reicietur. Fac ut iaculeris dimidiâ tantâ altitudine, quantâ est fenestra; ego conabor altius iaculari, unus nostrum certê Aloysium percutiet« - »Assentior« respondi, et deinde lapides sumus iaculati. Strepitus factus est magnus, ut sciremus nos fenestram percussisse.

Proximê post gymnasium est coryletum; in quod abditi auscultavimus auribus arrectis. Silentium fuit vastissimum, et Fridericus dixit: »Hoc factumst bellissimê. Nunc nobis cavendumst, ne quis nos ire videat«.

Celeriter cucurrimus, sed si quid audiebamus, consistebamus. In neminem incidimus, et apud patrem Friderici per saepimentum posticum nixi in hortum descendimus et perquam quietê per scalas ascendimus.

Fridericus lumen siverat lucere, ut crederent se domi versari. Ad mensam consedimus et corpus deterimus vehementer sudantes.

Subito aliquis per scalas ascendit et ianuam pulsavit.

Equidem ad fenestram accucurri, quia adhuc sudore eram perquam madidus, sed Fridericus capite manui imposito simulavit se discere.

Adfuit autem ancilla expeditoris Friedmannii, quae dixit Carolum Friedmannium nos salvere iubere, eum non credere nobis tertiam coniugationem esse discendam, quia hoc quaesivisset ex *Raithelio* et *Kanzlero*, et neutrum illorum de hac re discendâ aliquid novisse.

Fridericus autem caput tollere noluit, quia etiam vehementer sudabat. Qui dixit se audivisse mandatum magistri dilucidê, ideoque se discere coniugationem tertiam.

Tum ancilla abiit, et audivimus eam infra dicere Dominae Burkhardae Fridericum discere sedulissimê sibi que videri esse crudele, quod discipuli cogentur, ut discerent tot tantasque res.

Proxima dies fuit Dominica, et octavâ horâ missa fuit et sollemnitas in honorem Aloysii celebranda.

At eadem celebrata non est.

Cum advenirem, ante portam multitudo hominum circumstabat densissima.

Circa pedellum multi circumstabant, iuxta eum stabat rector necnon Falkenbergius.

Qui collocuti digitis monstraverunt fenestram. Cui inerant duo foramina.

E Raithelio quaesivi, quidnam fieret.

Qui dixit: »Aloysio nasus est abreptus«.

»Aloysio nasus est abreptus«.

Ego quaesivi: »Num decidit in statuendo?«.

Ille: »Non decidit« inquit, »sed lapides involaverunt«.

Advenerunt etiam *Föckererus* et *Friedmannus* cancellarius. Föckererus, qui solet gloriari de sagacitate suâ, dixit se hoc audivisse primum.

Se adfuisse, cum adveniret Falkenbergius, et pedellum rem sibi monstravisse. Factum esse spectaculum horribile, nam foraminibus fenestrae conspectis illos intravisse et vidisse capiti Aloysii deesse nasum ôsque, et infra statuam omnia gypsi fuisse plena, et deinde inventos esse duos lapides. Föckererus dixit, si is qui hoc fecisset, inventus esset, se credere eidem caput amputatum iri.

Hoc enim Pedellus dixerat. –

Equidem me omnino non movi, neque se movit Fridericus. Is Friedmanno tantummodo dixit se nunc novisse coniugationem tertiam.

Adii adultos, ubi stabant professores. Pedellus loqui non desiit.

Qui omnia denuo coepit narrare.

Pedellus dixit se domi fuisse et deliberasse, num poturus esset semilitram cervesiae. Subito uxorem suam dixisse se talem strepitum audivisse, qualis audiretur, si diffringeretur quadra fenestrae. Tum se quaesivisse »Ubinam quadra fenestrae sit diffracta?«. Deinde se uxoremque suam audivisse seque aperuisse ianuam domûs. Tum sibi visum esse audire aliquem gradientem, itaque se in conclave suum ingressum sclopetum sumpsisse. Deinde se egressum ter vocasse »Quis adest?«. Nam se hoc didicisse, cum esset miles optio. In bello quoque milites hoc fecisse, in quo semper alicui vigilantibus, si quid suspiciosi audivisset, vocandum fuisse: »Quis adest?«. At deinde nihil iam motum esse, seque ter per aulam circumiisse neque ullam rem vidisse insolitam. Et deinde se iisse in cauponam cervesiae stellatae, quia cogitaret sibi bibendam esse semilitram cervesiae. Pedellus dixit se, si quem vidisset, futurum fuisse, ut glandem iaculatus esset, nam si quis non responderet verbis quae essent »Quis adest?«, oportere, ut iaculando necaretur.

Rector ex eo quaesivit, num de aliquo suspicionem haberet.

Tum pedellus dixit se iam habere de aliquo suspicionem, sed nictatus dixit se non debere dicere, quis sit, ne ille aufugiat. Pedellus addidit, nisi tot homines circumstetissent, fortasse futurum fuisse, ut iam furciferum deprehenderet, quia vestigia pedum mensuraret, sed nunc omnia esse deleta.

Tum rector eum interrogavit, num crederet se illum deprehensurum esse. Tum pedellus iterum nictatus dixit se illum certê deprehensurum esse, quia omnes scelerati bis venirent locum facinoris spectaturi. Seque nunc per totam noctem vigilaturum esse scopeto instructum semelque tantum clamaturum esse »Quis adest?« et deinde statim iaculaturum.

Falkenbergius dixit se orare velle, ut sceleratus inveniretur, sed hodie non factum iri missam sacram, quia Aloysius esset dimovendus, nobisque esse domum eundum etiamque orandum, ut auctor facinoris patefieret. Tum omnes abierunt, sed ego unâ cum Friedmanno et Raithelio remansi, quia pedellus vênit ad nos et denuo omnia narravit,

strepitum factum esse uxoremque suam primam eundem audivisse et cetera, et cetera.

Necnon pedellus dixit se illum sceleratum deprehensurum esse, et antequam praeteriisset septimana integra, se illum glandibus percussurum esse, aut fortasse se saltim in illius pedes glandem iaculaturum esse.

Equidem ii ad Fridericum omniaque haec narravi. Deinde nos ambo vehementissimè cachinnavimus.

Postea facta est magna perquisitio, et in omni classe quaesitum est, num quis quid sciret de facinore facto.

Puellulus autem dixit se suis discipulis numquam donaturum esse Aloysium alterum, antequam patefactum esset, quis istud facinus commisisset.

Itaque omni institutione religionis ineunte debuimus precationem facere, ut patefieret nefas istud atrocissimum.

At haec precatio nullo modo profuit, neque ullus aliquid scit praeter me Fridericumque.

DE AMORE

I, 1 – scripsit Andrea Cappellano

"Accessus ad amoris tractatum. Est igitur primo videre, quid sit amor, et unde dicatur amor, et quis sit effectus amoris, et inter quos possit esse amor, qualiter acquiratur amor, retineatur, augmentetur, minuatur, finiatur et de notitia amoris mutui, et quid unus amantium agere debeat altero fidem fallente.

Quid sit amor. Amor est passio quaedam innata procedens ex vision et immoderate cogitatione formae alterius sexus, ob quam aliquis super omnia cupit alterius potiri amplexibus et omnia de utriusque voluntate in ipsius amplexu amoris praecepta compleri.

Quod amor sit passio facile est videre. Nam antequam amor sit ex utraque parte libratus, nulla est angustia maior, quia semper timet amans ne amor optatum capere non possit effectum, nec in vanum suos labores emittat. Vulgi quoque timet rumores et omne quod aliquo posset modo nocere; res enim imperfectae modica turbatione deficiunt. Sed et si pauper ipse sit, timet ne eius mulier vilipendat inopiam; si turpis est, timet ne eius contemnatur informitas vel pulchrioris se mulier annectat amori; si dives est, praeteritam forte tenacitatem sibi timet obesse. Et ut vera loquamur, nullus est qui possit singularis amantis enarrare timores. [...]

Quod autem illa passio sit innata, manifesta tibi ratione ostendo, quia passio illa ex nulla oritur actione subtiliter veritate inspecta; sed ex sola cogitatione quam concipit animus ex eo quod vidit passio illa procedit. Nam quum aliquis videt aliquam aptam amori et suo formatam arbitrio, statim eam incipit concupiscere corde; postea vero quotiens de ipsa cogitat, totiens eius magis ardescit amore, quousque ad cogitationem devenerit plenior. Postmodum mulieris incipit cogitare facturas, et eius distinguere membra suosque actus imaginari eiusque corporis secreta rimari ac cuiusque membri officio desiderat perpotiri.

Postquam vero ad hanc cogitationem plenariam devenerit, sua frena nescit continere amor, sed statim procedit ad actum; statim enim iuvamen habere laborat et internuntium invenire. Incipit enim cogitare qualiter eius gratiam valeat invenire, incipit etiam quaerere locum et tempus cum opportunitate loquendi, ac brevem horam longissimum reputat annum, quia cupienti animo nil satis posset festinanter impleri; et multa sibi in hunc modum evenire constat. Est igitur illa passio innata ex visione et cogitatione. Non quaelibet cogitatio sufficit ad amoris originem, sed immoderata exigitur; nam cogitatio moderata non solet ad mentem redire, et ideo ex ea non potest amor oriri.”

Invenit *Johannes Teresi*

Bibliografia: G. Ferroni – A. Cortellessa – I. Pantani – S. Tatti, *Storia e testi della letteratura italiana dalle origini al 1300*, Città di Castello 2012, pp. 78-82.

ECCE LIBRI LEONIS LATINI

Permittas, quaeso, ut nuntium adiungam minus gratum: pretia discorum, qui a Leone Latino praebentur vendendi, ex decennio (sic!) non exaucta - proh dolor – nunc valdê augenda sunt (denis euronibus). Interim enim cum pretia materiarum quoque multo exaucta sint, tum praecipuê disci libellique discis subiungendi non conficiuntur neque involvuntur nisi magno cum labore.

Restat, ut afferam titulos pretiaque librorum typis impressorum, qui hōc tempore apud Leonem Latinum prostant venales:

1) CRABATUS (Otfried Preußler, Krabat).....	49,00 €
2) FRAGRANTIA (Patrick Süskind, Das Parfum).....	42,00 €
3) RECITATOR (Bernhard Schlink, Der Vorleser).....	45,00 €
4) HOTZENPLOTZIUS (Otfried Preußler, Der Räuber Hotzenplotz).....	25,00 €
5) ARANEA NIGRA (Jeremias Gotthelf, Die schwarze Spinne).....	22,00 €

PARVUS NICOLAUS (René Goscinny, Le Petit Nicolas) non êditur in domunculâ Leonis Latini, sed in Aedibus Turicensibus, quae appellantur «Diogenes».

GLOSSARIUM FRAGRANTIAE et PERICULA BARONIS MYNCHUSANI – proh dolor! – sunt divendita. Utinam nobis contingat, ut aliquando edantur iteratis curis.

Habeas nos excusatos, quod situm interretialem (i.e. anglicê »website« nondum restauravimus novaque pretia ibidem nondum indicavimus.

Ceterum, cara Lectrix, care Lector, bene scias oportet Leonem Latinum non esse megalopolium, quo – ut ita dicam - rapidissimê eiectantur multae myriades librorum vilissimae, sed domunculam potius virtuaalem quam realem, in qua creantur κειμήλια, id est res parvae et rarae et carae. Res parvae enim sunt disci compacti aut libelli typis editi palmares; rarae sunt editiones, quae centuriam tantum complectantur exemplorum; carae sunt hae res omnes, quia cordi sunt Leoni Latino recordanti horas illas innumeras, quibus operam dedit illis creandis.

Cara Lectrix, care Lector, utinam omne opusculum a Leone Latino confectum sit Tibi KTHMA EΙΣ AEI.

INDEX DISCORUM LEONIS LATINI

NR	Num. mandata-telae	ISBN	TITULUS	AUCTOR	TRANSLATOR	ANNUS	FORMA	AMPLI-TUDO	PRE-TIUM
1	00104	978-3-938905-00-5	FABELLA TEXTORIS VERSUTI PALAEOINDICA	Anonymus (Old Indian)	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	7 pp.	€ 17,90
2	00104 A	978-3-938905-15-9	FABELLA TEXTORIS VERSUTI PALAEOINDICA – Libri audibiles	Anonymus (Old Indian)	Nikolaus Gross	2005	Audio	21 min.	€ 22,90
3	00204	978-3-938905-01-2	TRES FABULAE EDGARII ALLANI POE: CATTUS NIGER - RANUNCULUS - PUTEUS ET PENDULUM	Edgar Allan Poe	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	33 pp.	€ 27,50
4	00304	978-3-938905-02-9	ANECDOTA REI PROXIMO BELLO BORUSSICO FACTAE	Heinrich von Kleist	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	6 pp.	€ 17,90
5	00304 A	978-3-938905-16-6	ANECDOTA REI PROXIMO BELLO BORUSSICO FACTAE – Libri audibiles	Heinrich von Kleist	Nikolaus Gross	2004	Audio	6 min.	€ 20,90
6	00404	978-3-938905-03-6	MEMENTO MORI	Alexander Saxon	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	7 pp.	€ 17,90
7	00404 A	978-3-938905-17-3	MEMENTO MORI – Libri audibiles	Alexander Saxon	Nikolaus Gross	2005	Audio	20 min.	€ 21,90
8	00504	978-3-938905-04-3	DE CRAMBAMBULO	Marie von Ebner-Eschenbach	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	14 pp.	€ 19,50
9	00604	978-3-938905-05-0	DE DINOSAURIS	Nikolaus Gross	-----	2004	CD-ROM pdf	16 pp.	€ 19,00
10	00704	978-3-938905-06-7	SUDATORIUM VENERIS	Diogenes Anaedouus	-----	2004	CD-ROM pdf	11 pp.	€ 19,50
11	00804	978-3-938905-07-4	PERICULUM FRANCISCI	Diogenes Anaedouus	-----	2004	CD-ROM pdf	7 pp.	€ 17,90
12	00904	978-3-938905-08-1	NUPTIAE ABDERITANAE	Bertolt Brecht	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	21 pp.	€ 22,00
13	01004	978-3-938905-09-8	TESTAMENTUM REYNERI BERLBYN	Henricus van den Lande de	-----	2004	CD-ROM pdf	7 pp.	€ 17,50

				Raelt					
14	01104	978-3-938905-10-4	DE SANCTO NICOLAO DEQUE VIRO NATALICIO	Nikolaus Gross	-----	2004	CD-ROM	21 pp.	€ 22,00
15	01204	978-3-938905-11-1	FABELLAE GRIMMIANAE 1	Jacob Grimm/ Wilhelm Grimm	Nikolaus Gross	2004	CD-ROM pdf	28 pp.	€ 24,90
16	00105	978-3-938905-12-8	ROMULUS MAGNUS	Friedrich Dürrenmatt	Nikolaus Gross	2005	CD-ROM pdf	49 pp.	€ 31,90
17	00205	978-3-938905-13-5	DE THILO CUSTODE FERRIVIAE	Gerhart Hauptmann	Nikolaus Gross	2005	CD-ROM pdf	28 pp.	€ 24,90
18	00305	978-3-938905-14-2	HISTORIA AGATHONIS (LIB.1)	Christoph Martin Wieland	Nikolaus Gross	2005	CD-ROM pdf	15 pp.	€ 19,50
19	00405	978-3-938905-19-7	WERTHER IUVENIS QUAE PASSUS SIT	Johann Wolfgang von Goethe	Nikolaus Gross	2005	CD-ROM pdf	82 pp.	€ 38,90
20	00505 A	978-3-938905-22-7	CICERONIS ORATIONES IN CATILINAM HABITAE 1 – Libri audibiles	M.T. Cicero	-----	2005	Audio	40 min.	€ 21,90
21	00605 A	978-3-938905-18-0	SOMNIUM SCIPIONIS A CICERONE SCRIPTUM – Libri audibiles	M.T. Cicero	-----	2005	Audio	30 min.	€ 20,90
22	00705 A	978-3-938905-23-4	CAESARIS BELLUM GALLICUM 1 – Libri audibiles	C.I. Caesar	-----	2005	Audio	55 min.	€ 22,90
23	00106	978-3-938905-21-0	AUTOBIOGRAPHIAE LATINAE	Nikolaus Gross	-----	2006	CD-ROM pdf	87 pp.	€ 48,00
24	00206	978-3-938905-20-3	DISQUISITIO CHEMICA ACIDULARUM BERGENSIUM ET GOEPPINGENSIVM	Karl Friedrich Kielmeyer	Nikolaus Gross	2006	CD-ROM pdf	66 pp.	€ 38,00
25	00306 A	978-3-938905-24-1	CAESARIS BELLUM GALLICUM 2 – Libri audibiles	C.I. Caesar	-----	2006	Audio	61 min.	€ 22,90
26	00406 A	978-3-938905-25-8	CICERONIS ORATIONES IN CATILINAM HABITAE 2 – Libri audibiles	M.T. Cicero	-----	2006	Audio	41 min.	€ 21,90
27	00506 A	978-3-938905-26-5	EPISTULAE A SENECA AD LUCILIUM SCRIPTAE 1 – Libri audibiles	L.A. Seneca	-----	2006	Audio (2 CDs)	88 min.	€ 27,90
28	00107 A	978-3-938905-27-2	ASINUS AUREUS AB APULEIO SCRIPTUS	Apuleius	----- --	2007	Audio	55 min.	€ 23,90
29	00207	978-3-	OBSIDIO SAGUNTI A	Livius	-----	2007	Audio	53 min.	€ 23,90

	A	938905-28-9	T.LIVIO DESCRIPTA						
30	00307	978-3-938905-29-6	FABELLAE GRIMMIANAE II	Jacob Grimm/ Wihelm Grimm	Nikolaus Gross	2007	CD-ROM pdf	58 pp.	€ 32,90

**CARA LECTRIX, CARE LECTOR, BENE VALE,
USQUE AD SEPTIMANAM PROXIMAM !**

**HANC EPISTULAM LEONINAM
CENTESIMAM QUINQUAGESIMAM QUINTAM
SENDEN IN OPPIDULO BAVARIAE SUEBICAE PERFECIT**

Die Dominicâ, 25. m.Febr. a.2018

Nicolaus Groß
Sodalis Academiae Latinitati Fovendae

LEO LATINUS

<http://www.leolatinus.de/>